

İSMET ÖZEL

Takma dişli tilki

BİR varmış bir yokmuş ormanın birinde bir tilki varmış. Bildiğiniz tilki işte: Bütün tilkiler gibi kurnaz, bütün tilkiler gibi beleşçi. Uzanamadığı üzümleleri koruk bulur, leyleği evine çağırıldığı zaman düz tabak kullanırmış. Bu tilkinin gerektiğinde kümeslere baskın düzenlediği vaki imiş; ama asıl geçimini aslanın sofrasından çöplenecek sağlarmış. Çoğu kere aslan doyduktan sonra goriye kalanlarla idare edermiş. Gün gelir aslana çaktırmadan küçük, ama nefis parçalar arakladığı da olurmuş. Aslanın sofrasından bir şeyler araklamayı kendisi için kaçınılmaz bir iş sayarmış, zira aslanı aptal bulurmuş. Aslan uzaklarda iken çevresine "ben aslan olsaydım" dermiş, "böyle aptallıklar yapmazdım." Hatta kimi zaman çok, ama çok yakın çevresine "Belli olmaz, bir gün ormanın kralı ben olabilirim" dermiş. Bu ham hayal zamanla tilkinin kafasında olgunlaşmış, tatlı bir hayal olmuş. Ne zaman bu tatlı hayale kendisini kaptırsa gider aynaya bakar, ormanın kralı olmak için ne kadar uygun olduğunu kendi gözünde tartarmış. Her seferinde bir eksik var, ama ne? deyip dururmuş.

Dış görünüşünü ormanın kralı olabilecek kıvama getirme fikrini aklından hiç çıkarmayan tilki bir gün kendini dikkatle süzerken büyük bir keşifte bulunmuş: "Dişler!" demiş, "dişleri ayarlayabilirsem herşey mükemmel olacak." Bu parlak keşif üzerine gitmiş yaradılıştan kendisine verilen dişleri söktürmüş. Kümeste piliç boğazlamaya elverişli sahici dişler yerine daha gösterişli, azametli takma dişler yaptırmış. Dışardan bakanlar bu dişlerin büyük avlar parçalamaya elverişli olduğunu sanırlarmış. Yeni dişleriyle tilki büyük sükse yapmış. Aslanın bile bazan gözü takılır, bu dişler de neyin neşi diye içinden geçirirmiş. Gel gör ki tilki kendi yiyeceğini serbestçe temine yarayan dişleri terkettikten ve gösterişli, azametli takma dişler edindikten sonra kendi başına ve kendi hesabına avlanamaz duruma düşmüş. Karnını doyurmak için aslanın sofrasına eskisinden daha muhtaç hale gelmiş.

Bu sebeple tilki aslanın çevresinde daha çok görülmeye başlamış. Üstelik eskiden olduğu gibi sükdüm püslüm dolaşmaz, zaman zaman dayılanır, yemek vakti gelince dişlerini göstererek aslanın sofrasına kurum salarak otururmuş. Durumun ne kadar kârlı olduğunu farkedenden çakal, sırtlan, orman kedisi ve hatta karga ve akbaba bile gidip kendilerine gösterişli takma dişler yaptırmışlar. Kuş türünden hayvanların iri dişlerle ortalıkta dolaşmaları pek gülünç oluyormuş; ama ne gam! Takma dişli olmak aslanın sofrasında karnı doyurmaya fırsat veriyormuş ya!

Aslan bu takma dişli kalabalığın kendi sofrasında gittikçe artan ortaklığına ses çıkarmamış. Hatta iri dişli mesai arkadaşlarının bulunmasından bir fayda doğabileceği de aklına gelmiş. Ancak görmüş ki bu kalabalığın bütün mesaisi karnı doyurmaya münhasırmış. Av zamanı takma dişli grup debdebeyle aslanı gözlüyor, yemek zamanı aynı debdebeyle bir atıştırma çemberi oluşturuyorlarmış. Aslan avlandığı sıra onlar kendi aralarında aslanın avlanırken ne gibi yanlışlar yaptığını tartışıyorlar, neden daha irisinin değil de şu cılız ceylânın peşine düştüğünü eleştiri konusu yapıyorlarmış. Yemek yenilirken önceki eleştirilerinde ne kadar haklı olduklarını konuşuyorlar, haklılıklarına delil olarak da sofradaki yiyecek miktarının az oluşunu, yeterince lezzetli olmayışını gösteriyorlarmış. Sonunda aslan bütün bu olan bitenden sıkılmış. Ne haliniz varsa görün diyerek ormanı terkediş çöle açılmış.

Takma dişli tilki ve şürekâsı aslanın ormanı terketmesi karşısında fazlaca üzüntüye kapılmamışlar. Bir budalayla aynı sofraya oturmaktan kurtulduk diye sevinmişler bile. Yalnız takma dişli kuşlar çok korkmuş. "Ne yapacağız şimdi?" demişler. "Karnımızı nasıl doyuracağız?" "Saçmalığı bırakın!" diyerek öne atılmış tilki: "Evet, her birimizin takma dişleri yalnız başımıza avlanmaya elverişli değil, ama bir avın peşine düşer de aynı anda hep birlikte ısırırsak aslandan daha başarılı oluruz." "Yaşşşşaaa!.." diye haykırmış bütün takma dişliler.

Hemen planlarını uygulamaya koyulmuşlar. Karşılarına çıkan en semiz ceylânın peşine düşmüşler. Düşündükleri gibi uygun bir zamanda hep birlikte dişlerini geçirmişler avlarına. İşte o anda başlarına gelenin vehametini kavramışlar. Takma dişleri ceylânın etine geçirmek mümkünmüş ama avcılarn bünyesinde kökleri olmayan bu dişleri ceylânın diri kaslarından çekip çıkarmak mümkün değilmiş. İki ihtimalle karşı karşıya kalmışlar: Ya dişlerini avlarının üzerinde biralâp kendilerini kurtaracaklar veya takma dişlerinden ayrılmamak için avlamaya yeltendikleri ceylânla birlikte sürüklenecekler.

Olan olmuş, takma dişlilerle ceylân arasındaki münasebette inisiyatif avın eline geçmiş. Av koştukça takma dişliler de koşmak zunda kalmış; av durmuş takma dişliler de durmuş. Gel zaman git zaman ceylân yönetir olmuş takma dişlileri. Ufak tefek işlerini de onlara gördürürmüş. Daha önemlisi ceylân kendine diş geçirmiş ama dişlerini ondan kurtaramayan bu guruhdan bir zırh olarak istifade etmiş. Ceylâna zarar verecek kuvvet önce takma dişlilere çarpiyormuş bundan böyle her zaman.